



## música | Marina Rossell

## Cants d'enyor al Liceu

► **Lloc i dia:** Gran Teatre del Liceu (Barcelona). 11 de setembre

JORDI MARTÍ  
S'e'n havia presentat el concert de Marina Rossell al Liceu com un espectacle «únic i singular». I a fe de Déu que ho va ser, gràcies a una posada en escena rodada, senzilla i calculada al servei de les cançons, i a quatre joves instrumentistes capaços de fer sonar natural un repertori (el de les composicions sorgides de la Renaixença, el modernisme i el noucentisme) que sovint s'ha presentat més embalsamat que viu. Eduard Iniesta, multinstrumentista avesat al treball amb diferents registres, va encarregar-se de la direcció musical d'un concert que es va mantenir intens del principi a la fi. Xavi Lloses (piano), Miquel Àngel Cordero (contrabaix) i Aleix Tobias (bateria) van completar un sensible pòquer de músics acompanyants.

En la primera part, com per anar obrint boca, van sonar uns quants temes propis de Marina Rossell. La cantant de la Gornal va deixar de banda *La Gavina* (tot i la insistència del públic), però sí que va recordar la seva antiga relació amb Salvador Espriu (*Barca del temps*) i amb Maria Mercè Marçal (*Cançó de la sort*). També va reivindicar la seva infantesa a pagès cantant *La mare de Déu quan era xiqueta*, acompanyada pel so de dues puntaires del Vendrell as-



Marina Rossell, aquest dijous al Liceu. / ORIOL DURAN

segudes a una llotja lateral. I va recalcar en les havaneres oferint la seva visió d'*El meu avi*, en una versió reharmonitzada, més èpica i menys nostàlgica que les que sonen habitualment en les cantades de platja i rom cremat.

El concert es va anar decantant després cap a les composicions lligades a la Catalunya de final del segle XIX i principi

del XX. *Llevantina*, *El cavaller enamorat*, *Per tu ploro*, *La Santa Espina...* Himnes i melodies concebuts en bona part per a la burgesia, a mig camí entre el refinament purista i l'aire popular, que han patit amb el pas dels anys un cert encarcament. Rossell ha volgut rascar, treure pompa i restaurar aquest repertori en els seus darrers discos, amb versions més artísti-

ques i despullades. Una operació que a l'espectacle del Liceu va trobar a més la complicitat d'alguns aliats ideals: l'acordionista basc Kepa Junkera, que va lluir el seu virtuosisme atacant *Nou cant d'ocells*, i Coetus, l'«orquestra de percussions ibèriques» recentment formada, que va posar ritme a *Mare de Déu del Món*, un tema escrit per Marina Rossell que

va sonar al Liceu com si l'hagués ideat Tom Waits en una nit de farra. Va ser aquest tema, *Mare de Déu del Món*, el que va marcar el punt àlgid del concert. La cantant el va dedicar a Pasqual Maragall, assegut a la primera filera de l'amfiteatre, al costat de tots els polítics i personalitats que van decidir rematar la Diada al temple líric de la Rambla.